

3531 11/5 51: 1. beh. af f. t. l. om forlæng. af l. vedr. en dansk besættelsesstyrke i udlandet. 3532

[Alfred Jensen.]

behandling og afgørelse her i tinget, stemt mod afsendelsen af styrker til deltagelse i besættelsesadministrationen af Tyskland. Den omstændighed, at lovforslaget i denne omgang er knyttet nærmere til Atlantpagtens bestemmelser og indeholder bestemmelser om fælleshæren, gør det ikke lettere at tage for os end før. Tværtimod, vi må betragte det som forværende omstændigheder, og derfor vil vi ret naturligt også i denne omgang stemme imod lovforslaget.

Det forekommer mig imidlertid, at der, siden vi sidst behandlede et sådant lovforslag, er sket adskillige ting, som nok kan give anledning til, at man drøfter baggrunden for dette korps' afsendelse mere indgående, end man har sporet lyst til, i hvert fald hos de to første ordførere.

Der er i den seneste tid sket ting, der gør det nødvendigt for hver enkelt at overveje sit tidligere standpunkt i denne sag. Jeg tænker navnlig på det valgresultat, der forelå fra valget i Nedersachsen i søndags, hvor et parti, som alle herhjemme er enige om at betegne som et nazistisk parti, selvom man sætter „ny“ foran, opnåede at få 366 000 stemmer og blive repræsenteret i provinsrigsdagen med ikke mindre end 16 mandater. Jeg tror, jeg har lov til at sige, at dette udfald af et valg efter 6 års besættelse ikke var, hvad det danske eller andre europæiske folk havde ventet sig som resultat af en besættelse af Tyskland. Vi her i Danmark stillede forventninger om, at besættelsen skulle tjene til at fremme de demokratiske kræfter, til at sikre en afnazificering af det tyske folk. Vi var berettiget til at nære sådanne forventninger, idet man jo blandt andet i Potsdamaftalen af 2. august 1945 højtideligt afgav løfter om, at Tyskland skulle blive afmilitariseret, afnazificeret. På denne baggrund var det naturligvis forsvareligt, at Tyskland blev genstand for en besættelse, så man havde sikkerhed for, at nazismen ikke ville genopstå og dermed faren for Tysklands nabostater — ja, man har vel lov til at sige: alle lande i Europa. Resultatet af valget viser imidlertid, at besættelsesadministrationen i Vesttyskland ikke har sikret en sådan udvikling, og når man sammenligner valgresultatet fra Nedersachsen med resultatet af præsidentvalget i Østrig, får man klarhed over, at det ikke er

nogen tilfældighed, at der i Nedersachsen faldt så mange stemmer på det nazistiske parti. I Østrig har jo en mand, som samtlige blade herhjemme betegner som nynazist, dr. Burghar Breiter, opnået 15 pct. af de afgivne stemmer.

Dette er altså resultatet af vestmagternes besættelsespolitik. Det stiller det hele i en ganske anden belysning. Det stiller ikke alene vor bedømmelse af begivenhederne i Tyskland overfor helt andre problemer, men det må også rejse spørgsmålet om vor fortsatte tilslutning til den politik, der føres af besættelsesmagterne i Vesttyskland. Jeg vil mene, at alene resultatet af valget i Nedersachsen må være nok til at give anledning til eftertanke hos de medlemmer af tinget, der stemte for Bruxellesbeslutningen og dermed også for bestemmelsen om, at Vesttyskland skulle oprustes, ved at tyske styrker skulle indgå i den fælles Europahær. Jeg sporede, da vi dengang diskuterede sagen, den opfattelse, at vi havde lov til at vise et sådant højsind her i Danmark. Da jeg fremhævede det urimelige i, at man benådede de tidligere krigsforbrydere, hævdede man, at det var der en vis rimelighed i; man skulle vise det gode eksempel, og der var ingen fare derved, vi havde råd dertil. Jeg vil tro, at enhver efter disse to valg er klar over, at man ikke har råd til at vise eftergiveness overfor nazismen, man har ikke råd til at lade nazismen få lov til at trives. Det vil altså sige, at man ikke alene skal sætte ind overfor den nazistiske ideologi, men også overfor økonomiske kræfter, de økonomiske instanser, der er baggrunden for nazismen.

I denne situation opfordrer vi komministere enhver i og enhver udenfor salen til at overveje, om den stilling, han hidtil har taget overfor Tyskland, overfor besættelsesmagtens administration, har været korrekt.

Jeg vil tro, at det store, store flertal vil give os ret i, at vi ikke kan tolerere, at nazismen, som det skete efter første verdenskrig, får lov til at vokse sig stærk, får lov til at anvende sin terror og sin undertrykkelse overfor det tyske folk eller overfor andre folk. Vi opfordrer alle til at være med til at bryde den politik, som har tolereret noget sådant, være med til at sikre, at faren ikke får lov til at brede sig. Jeg vil tro, at